

معصومه یا همان زهرای ثانی

حضرت معصومه (س) در سال 173 هـ.ق در مدینه چشم به جهان گشود...

حضرت معصومه (س) در سال 173 هـ.ق در مدینه چشم به جهان گشود.

پدرش امام هفتم شیعیان حضرت موسی بن جعفر (ع) و مادرش حضرت نجمه بود که به علت پاکی و طهارت نفس به او طاهره می‌گفتند. امروزه بارگاه ملکوتی و مرقد مطهرش همچون خورشیدی در قلب شهرستان قم می‌درخشد و همواره فیض‌بخش و نورافشان دل‌ها و جان‌ها تشنه معارف حقانی است.

آن حضرت در واقع بتول دوم و جلوه‌ای از وجود حضرت زهرا (س) بود. در طهارت نفس امتیازی خاص و بسیار والا داشت که امام هشتم برادر آن حضرت او را (که نامش فاطمه بود) معصومه خواند. فرمود: «من زار المعصومه بقم کم زارنی: کسی که حضرت معصومه را در قم زیارت کند مانند آن است که مرا زیارت کرده است.»

اشتیاق پرشور و انتظار برای ولادت

مقام علم و عرفان او در مرحله‌ای است که حضرت رضا (ع) در فرازی از زیارتنامه معروفش به ما آموخته که در کنار مرقدش خطاب به او بگویم: «ای فاطمه! در بهشت از من شفاعت کن چرا که تو در پیشگاه خداوند دارای مقامی بس ارجمند و والا هستی.»

امام صادق (ع) سال‌ها قبل از ولادت حضرت معصومه (س) در توصیف قم سخن گفته و آن مکان را حرم خاندان رسالت خوانده بود. آنگاه فرمود: «به زودی بانویی از فرزندانم به سوی آن کوچ می‌کند که نامش فاطمه دختر موسی بن جعفر است و با شفاعت او همه شیعیانم وارد بهشت می‌شوند.»

مشابهت حضرت معصومه (س) به حضرت زهرا (س)

خاندان عصمت پیامبر در انتظار آن بودند که این دختر ممتاز چشم به این جهان بگشاید تا قلب و روی آنان را به دیدار خود روشن و منور کند. آغاز ماه ذیقعد برای حضرت رضا (ع) و دودمان نبوت و آل علی (ع) پیام‌آور شادی مخصوص و پایان‌بخش انتظاری عمیق و شورآفرین بود زیرا حضرت نجمه فرزندی جز حضرت رضا (ع) نداشت و مدت‌ها پس از حضرت رضا نیز دارای فرزندی نشده بود.

از آنجا که سال ولادت حضرت رضا (ع) یعنی سال 148 هـ. ق و سال ولادت حضرت معصومه (س) سال 173 هـ. ق و بین این دو ولادت بیست و پنج سال فاصله بود و از طرفی امام صادق (ع) ولادت چنان دختری را مژده داده بود، از این رو خاندان پیامبر بی‌صبرانه در انتظار طلوع خورشید وجود حضرت معصومه (س) بودند.

هنگامی که وی چشم به جهان گشود به راستی که آن روز شادی و سرور وصف ناپذیر و از ایام ا.. بود زیرا اختری از آسمان ولایت و امامت طلوع کرده بود که قلب‌ها را جلا و شفا می‌داد و چشم‌ها را روشن می‌کرد و به کانون مقدس اهل بیت (علیهم‌السلام) گرمی و صفا می‌بخشید.

به راستی که حضرت معصومه (س) همچون جداهش حضرت زهرا (س) در معیارهای ارزشی اسلام یکه‌تاز عرصه‌ها و علم و کمالات بود و ساختار وجودی او از دیگران ممتاز بود. همان‌گونه که پیامبر (ص) در شان حضرت زهرا (س) فرمود: «فداها ابوها» حضرت موسی بن جعفر (ع) نیز در شان حضرت معصومه (س) فرمود: «فداها ابوها» حضرت معصومه (س) همانام حضرت فاطمه زهراست در این نام رازها نهفته است.

یکی از رازها این بود که در علم از رقبای خود پیشی گرفته و دیگر این که از ورود شیعیان به آتش دوزخ جلوگیری می‌نماید. همچنین از نظر کمالات علمی و عملی بی‌نظیر است دیگر این که گرچه مرقد مطهرش آشکار است و همانند مرقد حضرت زهرا (س) مخفی نیست ولی مطابق مکاشفه‌ای که برای بعضی از اولیای خدا روی داده امام باقر یا امام صادق (ع) فرمودند: «کسی که مرقد حضرت معصومه (س) را زیارت کند به همان مقصودی نایل خواهد شد که از زیارت قبر حضرت زهرا (س) نایل می‌شود.»

از دیگر مشابهت‌های حضرت معصومه (س) به حضرت زهرا (س) فداکاری ایشان در اثبات ولایت بود زیرا حضرت معصومه (س) نیز آنچنان تلاش کرد که جان خود را فدا نمود و به شهادت رسید.

یعنی حضرت معصومه (س) نیز با کاروانی از حجاز به سوی خراسان برای دیدار چهره عظیم ولایت‌مرد دوران یعنی برادرش حضرت رضا (ع) حرکت کرد تا یار و یاور او باشد ولی در مسیر هنگامی که به سرزمین ساوه رسید دشمنان خاندان نبوت در یک جنگ نابرابر بستگان و برادرش را به شهادت رساندند و با ریختن زهر در غذایش او را مسموم ساختند که بیمار شد و به قم آمد

و پس از شانزده روز سکونت در قم به شهادت رسیدند.
همان‌گونه که حضرت زهرا (س) با استدلال‌های متین و استوار، حقانیت ولایت حضرت علی (ع) را تبیین می‌کرد، حضرت معصومه (س) نیز چنین بود. روایتی که از آن حضرت نقل شده غالباً درباره امامت و ولایت علی (ع) است که با اثبات ولایت او ولایت امامان معصوم نیز ثابت می‌شود.
به این ترتیب مشاهده می‌کنیم حضرت معصومه (س) عالمه محدثه آل طه بود و قدم جای پای حضرت زهرا (س) گذاشت و همچون او در عرصه جهاد و تلاش برای اثبات حق کوشید تا جایی که جانش را فدای ولایت نمود و شهد شهادت را نوشید.
همشهری جمعه - حجت‌الاسلام عبدالمقیم ناصحی